

зорливість; но сѣсь особеннѣ любовь учяше исторія тѣ. Директоратъ на Лицеятъ, *Дубинскій*, и профессору *Пеликанъ*, *Бакошъ*, *Гараман* и *Рудицъ* обичахъ и уважавахъ тогози младъ ученъ; но желаніе то му да ся посвяти на духовно званіе, у него веке ся загуби. Вторы ать курсъ на философски те науки свѣршилъ въ *Львовскіатъ* Университетъ *) въ 1822 г. Тамо рѣшително отложи намѣреніе за да стани духовно лице, ако и да ся считаше още воспитаникъ на *Мучаковска* та (*Унгварска* та) Епархія; и за да скрие свое то мѣстопробываніе, и сѣсь той зи способъ да ся избави отъ зависимость на Семинарія та, безъ да му сѣ посвидіять фамильны те преданія **), намысли да приеме фамилія *Венеловичъ*—*Венелинъ*. Въ *Львовъ* *Венелинъ* слушалъ Профессору: *Нападевича*, *Яхимовича*, *Глойснера*, *Мауса* и *Полека*. Въ свободно то отъ уроку те време ходяше въ *Львовскѣ* тѣ

*) Едно отъ най высокы те учебны заведенія, *Πανεπιστήμιον*.

***) *Венелинъ* увѣряваше, какво той води своятъ родъ отъ нѣкое го *Покутскаго* князя, кой то ся отдалечилъ въ *Карпатскы* те планины въ то время, кога то *Полска* та (*Лехска*) Унія ся покушаваше да обѣрне въ унія *Православны* те жители на *Покутіе*.